

— При кого отивашъ, Величко?

Лодкарътъ се озърна. Стана му страшно. Самъ всрѣдъ рѣката, самъ всрѣдъ черната вода и тия очи. Погледна къмъ Русчукъ: прозорцитѣ на къщитѣ мигаха като свѣтулки. Високо надъ града една черна линия очертаваше върха на Левентътабия. А надъ върха две по-свѣтли звезди му кимаха :

— За какво толкова бързашъ, Величко?

— Ухъ, проклетия,—изпъшка лодкарътъ и потръпна. Нѣкакви едри черни мравки попъплаха по цѣлото му тѣло.

Не било леко. А защо?

Двама хаймани, двама разбойници тръгнали да размиряватъ народа. Ще повдигнатъ тукъ и тамъ бунтъ и после ще се изнижатъ въ Влашко. А дето изъ цѣло българско ще потечатъ рѣки кръвь — за това да му мислятъ изкланитѣ. Защо да не обади на валията, че такива хора ще минатъ съ австрийския параходъ? Защо да му не даде портретитѣ имъ? Той ги носи подъ елека си. Тримата заедно се фотографираха въ Букурещъ — за споменъ. А и валията ще му каже: „Добре си направилъ, Величко-ефенди! Добре, че си посочилъ тия царски душмани!“ Ще го почерпи кафе и ще му пустне нѣщичко въ ржката

— За това нѣщичко ли бързашъ, Величко?
— изкрещѣха справедливитѣ очи и се впиха въ сърдцето му.

— Не, не! — сепна се Величко. — Не за това! А да не тегли цѣлъ народъ отъ такива нехранимайковци! За добро отивамъ!

Той се мжчеше да се оправдае предъ себе си и предъ очитѣ. Ето: за това и това съмъ тръг-